

Kázeň z ev. Služieb Božích v Bratislave / **Dopoludnie v Novom kostole, 8. 5. 2022, 8.30/10.00 h;** 3. nedeľa po Veľkej noci, ES: 366, 638, 576, A 65; **téma: (Nevzdávajte to, sme) NA VÍŤAZNEJ STRANE**
Žalm 46: „¹ Pre hudobný prednes. Od Kórachovcov. Pre vysoký hlas. Pieseň. ² **Boh nám je útočiskom a silou, pomocou v súžení vždy osvedčenou.** ³ **Preto sa nebojíme, keby sa aj prevrátila zem a vrchy klátili sa v srdci mora.** ⁴ **Nech hučia, nech sa penia jeho vody, nech sa zatrasú vrchy jeho vzdutím. Hospodin mocnosť je s nami, hradom prepevným je nám Boh Jákobov! Sela.** ⁵ **Hľa, rieka... potoky jej potešujú mesto Božie, svätyňu príbytkov Najvyššieho.** ⁶ **Boh je v jeho strede, neskláti sa, Boh pomôže mu na úsvite.** ⁷ **Národy hučali a kráľovstvá sa zakolísali, vydal svoj hlas a zem sa rozplynula.** ⁸ **Hospodin mocnosť je s nami, hradom prepevným je nám Boh Jákobov. Sela.** ⁹ **Podťe a hľadťe na skutky Hospodinove! Úžasné veci spôsobil na zemi!** ¹⁰ **Po koniec zeme zastavuje vojny, luky láme, seká kopije, bojové vozy ohňom spaľuje!** ¹¹ **Utíchnite a poznajte, že ja som Boh, som vyvýšený medzi národmi, vyvýšený na zemi!** ¹² **Hospodin mocnosť je s nami, hradom prepevným je nám Boh Jákobov. Sela.**“

Milí bratia a milé sestry, drahí hostia, milí priatelia!

Jeden z najpamätnejších prejavov v histórii zaznel 4. júna 1940. Predniesol ho Winston Churchill – 25 dní potom, ako sa stal premiérom Veľkej Británie. Európa už padla do rúk Hitlera, Francúzsko bolo tesne pred neodvratnou kapituláciou. Británia zostala na obranu voči dobyvačnému Hitlerovi osamotená. Vtedy sa premiér Churchill takto prihovril svojim krajanom: **„Budeme pokračovať až do konca, budeme bojovať** vo Francúzsku, budeme bojovať na moriach a oceánoch, budeme bojovať so vzrastajúcou smelosťou a silou, budeme brániť náš

ostrov za akúkoľvek cenu, budeme bojovať na plážach, budeme bojovať na miestach vylodenia, budeme bojovať na pláňach i v uliciach, budeme bojovať v kopcoch; **nikdy sa nevzdáme...“**

Tieto slová pripomínam z niekoľkých dôvodov:

- 1) na dnes pripadá **Deň víťazstva nad fašizmom – koniec 2. svetovej vojny**, dosiaľ najstrašnejšej vojny v dejinách.
- 2) Dnes je aj **Deň matiek a kresťanskej výchovy**. Vojna a bolesť, žiaľ, matiek, ich oplakávanie straty synov padlých vo vojne, úzko súvisia.
- 3) V cirkevnom roku sa nachádzame sa v **období**, ktorého **zvestou je veľkonočné víťazstvo za nás sa obetujúceho Krista**. Pekne to vidno aj na našom oltári: je na ňom kríž s korpusom – s ukrižovaným Ježišom a nad ním veľký prázdny kríž zvestujúci, že Ježiš vstal z mŕtvych.
- 4) **Nedáľeko hraníc našej krajiny prebieha vojna**, zdá sa že dejiny sa opakujú.
- 5) Ako **kresťania** tiež **vedieme rôzne duchovné boje**.

Kristov boj za našu spásu, ale aj boj mnohých za slobodu, a rovnako zápas o výchovu deti – nič z toho nie je možné bez obetavosti a odriekania sa, bez ochoty nehľadiť iba na seba, na svoje pohodlie, bez premáhanie seba samého.

S úctou myslíme na tých, ktorí trpia v dôsledku konfliktov vo viacerých oblastiach sveta, sme veľmi vdáční za obetavosť našich drahých mám (iste aj starých a krstných mám), ale aj za

obete tých, vďaka ktorým sme žiť na víťaznej strane – v mieri a slobode.

Aj 46. žalm nám hovorí, že sme na víťaznej strane a vyzýva nás, aby sme sa nevzdávali.

Ako veriaci ľudia možno nemáme pocit, že sme na víťaznej strane. Zdá sa kresťanstvo – aspoň tu, v našom priestore – je na ústupe. Číslo ľudí, ktorí vyznávajú vieru v Krista v Európe klesajú.

Stáva sa, že keď sa rozlúčime s niekým, je to posledný človek v rodine, ktorý sa v nej otvorene a verne hlásil k Bohu, k viere v Ježiša Krista. Viacero kostolov v Európe, ktoré existovali stovky rokov, ktoré odolali epidémiám, vojnám, hospodárskym krízam, v súčasnosti ich farnosti nedokážu udržať a sú nútené zriecť sa ich. Ak by to bolo preto, že ľudia sa presťahovali, a nikto tam nebýva, tak to chápeme, lebo, samozrejme, viera v Boha, v Krista nie je to isté, čo kostol. Avšak problém je inde. Ľudia sú stále tam, žijú tam, no tie kostoly sa nedajú viac udržať preto, lebo tam už niet dostatok skutočne veriacich ľudí, zapálených pre vec Kristovu (por. text piesne v ES č. 638).

Sme my, kresťania, prinajmenšom v Európe, naozaj na víťaznej strane? Žalm 46. kategoricky hovorí: Boh je pre nás istým útočiskom, vždy prítomnou pomocou v súznení. Preto sa nemusíme báť, aj keby sa zem triasla (výbuchmi sa aj dnes otriasa – nie tak ďaleko od nás), keby sa vrchy rúcali v morských hĺbinách, keby sa vlny valili, keby sa hory dvíhali a triasli. Nemusíme sa báť, lebo *Boh nám je útočiskom a silou.*

Skúsme sa vžiť do situácie Britov v roku 1940. Obrazne povedané, všetky signály na úspech svietili červenou farbou. Británia je vydaná na milosť a nemilosť nepriateľom. Nemohla sa na nikoho spoľahnúť, pretože Američania nechceli vstúpiť do vojny. Napriek tomu bol Churchill presvedčený, že zvíťazí, a povzbudzoval svojich krajanov.

Odkiaľ pramení jeho dôvera? Z jeho absolútneho presvedčenia, že **nenávisť a útlak nemajú dlhodobú budúcnosť**. A to si aj my vštepme: nech vidíme čokoľvek okolo nás, podľa biblického svedectva, **nenávisť a útlak nemajú dlhodobú budúcnosť**. Zatiaľ je to otázka boja.

Práve toto nám o viere pripomína 46. žalm. **Boh je bezpečný prístav. Neprehrá vojnu. Napriek nepriaznivým okolnostiam, napriek ťažkostiam, napriek ľahostajnosti ku kresťanskej viere**, ktorá sa – na to nezabúdajme – obmedzuje na Európu, lebo **v Latinskej Amerike, Afrike aj v Ázii je kresťanstvo na vzostupe. Nebolo to tak vždy, a nemusí to tak byť ani v budúcnosti, môže sa to meniť, nenávisť a útlak budú porazené, Boh je Ten, kto vládne.**

Churchillov prejav, aj Žalm 46. sú stále aktuálne. Povzbudzujú nás k pevnému postoju: **Bojovať, nevzdať zápas o Božie dielo, nech to stojí, čo to stojí.**

Boh je bezpečný prístav. Sme na víťaznej strane, nevzdávajme sa, „neopúšťajte loď“ kvôli tlakom a ťažkostiam.

Cirkev je podobná starej lodi, na ktorej všeličo škrípe. Avšak dopláva tam, kam cieľi. Dopláva tam – či už s nami, alebo bez nás. (Philip Yancey)

V politike jestvuje zvláštny jav – a to vo všetkých táboroch – naprieč politickým spektrom: ľudia sú roky v niektorej strane, zdieľajú jej myšlienky. Potom, keď ich strana ide percentami dole, dostanú ponuku na prácu poslanca alebo zaujímavú funkciu, opustia stranu a odídu. Ich nestálosť ich však robí nedôveryhodnými.

Čo sa týka viery v Pána Ježiša Krista, vzdať sa jej, je to najjednoduchšie, no v konečnom dôsledku je to cesta do slepej uličky. Na druhej strane, odvážny postoj nás zavedie do dobrodružstva, ktoré nikdy neolutujeme. A to preto, lebo Boh sa nás nikdy nevzdal! On je Víťaz. On je vyvýšený medzi národmi, vyvýšený na zemi! On vládne.

Dovoľte osobnú spomienku. Môj priateľ, reformovaný farár vo Švajčiarsku, mal pred časom v zbore člena, ktorého sestra (p. Hirschyová) bola diakonkou. Venovala sa chorým. Už dávno je nebohá, keďže v mladom veku zomrela na tuberkulózu. Počas 2. svetovej vojny si uvedomila, koľko tragédií spôsobila vojna a napísala o tom Hitlerovi. Stalo niečo neuveriteľné: Vodca si ju zavolať na veliteľstvo, kde na ňu čakalo asi 40 ozbrojených ochrankárov. Napriek strachu sa prihovárala za matky, ktoré vo vojne strácali svoje deti, za ľudí ktorí hladovali či boli zdrvení následkami vojny. Požiadala Hitlera o ukončenie vojny. Na konci rozhovoru jej povedal: „Neurobím, čo odo mňa

žiadate, ale pretože ste prišli, sľubujem, že nenapadnem Švajčiarsko.“

Nepochybne mal aj iné dôvody – pre ktoré mal Hitler príčinu zachovať Švajčiarsko: bolo tranzitnou krajinou pre prepravu jeho tovaru; nechcel vyčleniť niekoľko divízií do hornatej alpskej krajiny, kde by bola vojna partizánska, nie jednoduchá, chcel využívať tamojšie banky na zhodnotenie peňazí z vojnovnej koristi. Z učebníc neznámym, no nie nepodstatným dôvodom bolo, že Hitler nechcel stratiť tvár tým, že by nedodrжал sľub daný neozbrojenej žene, ktorá sa odvážila prísť do jeho sídla a prosila, aby to skončil. Pomohla zachrániť svoju krajinu tým, že **si zvolila cestu odvahy.**

„Budeme bojovať, ... budeme bojovať na moriach a oceánoch, budeme bojovať so vzrastajúcou smelosťou a silou, budeme brániť náš ostrov, ... budeme bojovať; **nikdy sa nevzdáme...“**

Ani my sa nevzdávajme. **Nenechajme sa strhnúť duchovným formalizmom a mnohou náboženskou ľahostajnosťou okolo nás, lebo sme na víťaznej strane. Vďaka Kristovi za nás ukrižovanému a pre nás vzkriesenému,** nevymeňme toto miesto na víťaznej strane za ľahké rozhodnutie, ktoré by nás priviedlo do slepej uličky a napokon do záhuby. **„Ja som Boh, som vyvýšený medzi národmi, vyvýšený na zemi! Ja vládne národom, ja vládne zemi“**, hovorí Hospodin v Žalme 46. Boh, ktorý bol **útočiskom a silou našich matiek, na ktoré dnes s vďakou myslíme, útočiskom a hradom prepevným hradom** toľkých generácií pred nami, Boh, ktorý neponechal v smrti svojho Syna, bude aj našou pevnosťou, ak v tomto boji viery

vytrváme. **Nevzdávajme to, sme na víťaznej strane.** Na strane Víťaza. V Jeho moci – nie vo vlastnej sile – smieme obstáť v zápasoch, ktoré vedieme. Amen.

Použitím myšlienok Daniela Gnaegiho: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)